

Sobre Freud

Ἔρος ἀνίκατε μάχαν...
ὅς τ' ἔχει μαινεί¹

El mite platònic es realitza (excepte la igualtat) a la gestació, en què la mare i l'infant només en fan un. L'ideal de *tot* ésser humà és retornar a aquesta unitat. Ideal de *tot* afecte, fins de l'amistat més pura. (Manyagues - almenys, intercanvi de mirades [Shakespeare: l'amor entra pels ulls], de somriures, de paraules amb sobreentesos que suposen un treball de pensament semblant, etc.)

Una segona analogia (a més a més de la gestació) domina els sentiments afectuosos: l'aliment. El cos s'incorpora el que estima destruint-ho. L'infant, al pit de la mare, mamant, es refugia alhora contra el pit, entre els braços, intenta de tornar dins el cos matern i, inversament, s'incorpora la substància de la mare, que xucla i de vegades mossega. Canibalisme. Comunió, “aquesta és la meua sang, aquesta és la meua carn”. Inclinatori a destruir el que s'estima per a realitzar l'amor (infant que trenca les seves joguines). Sadisme.

La reacció, el respecte del que s'estima, constitueix l'essencial del pudor. El que s'estima és sagrat. Tabú. En *tot* afecte, hi ha conflicte entre aquestes dues tendències.

La unió sexual és una manera d'acostar-se al més possible al doble ideal de l'amor: gestació (incorporar-se a l'ésser estimat) i aliment (incorporar-se l'ésser estimat) sense destruir si mateix ni l'altre, ans, al contrari, amb la plena expansió física de tots dos. La unió sexual és anàloga a l'alletament (la dona s'incorpora la substància de l'home; però en comptes de conquerir-la, com el nodrissó la de la mare, rep la penetració i s'incorpora ella mateixa a l'home, el qual la “posseeix”). El petó n'és el preludi, sobretot simbòlic, en part real. Només en el cas en què les condicions objectives permeten que s'acompleixi la unió sexual amb acompanyament de sensacions de plaer i d'expansió física de les dues parts, és a dir, de manera que cadascú, lluny de destruir ni que sigui parcialment l'objecte estimat, el fa existir més plenament, només en aquest cas la unió sexual pot fer-se sense ferir el pudor. Aquestes condicions són l'heterosexualitat, la juvenesa de tots dos, una certa correspondència física. En tot altre cas, la unió sexual taca l'amor d'impuresa, en el sentit que danya la unitat dels dos éssers en comptes de servir-la. La puresa dels afectes resideix sencera en el respecte de l'ésser estimat.

L'amor “normal” consisteix en una relació entre dos éssers presos en la seva totalitat. És la dona sencera que l'home “posseeix”. És l'home sencer que la dona -en compensació de la possessió- rep i reproduïx al seu si, imitant així la unitat impossible amb l'ésser estimat. (Ah! si almenys m'haguessis deixat un altre Enees!) Tota perversió consisteix a deixar de considerar l'ésser estimat com una persona, a considerar-lo com un objecte, i especialment un objecte divisible en parts. Pudor: refusar de considerar, d'una banda l'ésser estimat, de l'altra si mateix, altrament que com un tot.

Educació sexual: no deixar mai suposar a l'infant cap plaer particular lligat als òrgans sexuals, els quals només han de ser els instruments de les relacions (d'altra banda voluptuoses) de dos éssers presos en la seva totalitat. (Els grecs mateixos consideraven vergonyós l'onanisme.)

Però, a més, cal evitar de fer servir mètodes que puguin dur allà on es vol evitar, o un fàstic no menys perillós; o el sentiment d'un “tabú”, que pot -si el tabú és violat- deixar senyals en la vida de l'infant. (¿I com posar-s'hi?)

